

harafturat er altíð nóg mikið av mati. Tú kanst eta so nógv tú hevur hug til, tí tað er, sum at maturin ongantíð verður uppi, fortelur Estera og heldur fram:

- Eg havi roynt okkurt av tí føroyska matinum. Serliga væl dámar mær fiskin, sum tit eta her. Grind havi eg roynt,

eg tað dámar mær eisini væl, sigur Estera.

Hesar vikurnar, hon er í Føroyum, vitjar hon familjur og vinir, sum hon hevur lært at kenna, tá føroyingar hava verið í Rumenia við hjálp.

- Eg tími einki serliga væl avstað

aftur, tí her er gott at vera. Men eg hevði nokk heldur ikki viljað búsett meg her beint nú, tí eg havi nóg ymiskt, sum eg vil sleppa at uppliva úti í heimi áðrenn tað, sigur ein bjartskygd Estera.

Tað næsta, sum hendir, tá ferðin í Føroyum á hesum sinni endar seinast

í mánaðinum, er, at Estera fer til Onglands at vera au pair genta.

- Men eg ivist onga løtu í, at eg vendi aftur til Føroya at vitja. Tað er føroyingunum at takka, at eg eri komin so langt, sum eg eri í dag.